

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

1947

Петро Андрусів

Ч. 10. РІК VI. ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА., ЖОВТЕНЬ, 1949

ЦІНА 20 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., OCTOBER 1949 VOL. VI. No. 10

Микола Мухин—князь Ігор Святославич в поході на половців (1187 р.)

12 КОНВЕНЦІЯ ЛІГИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Конвенція Ліги Української Молоді Північної Америки, відбулася в Сиракуз, Н. Й., з початком вересня. Делегатів і гостей було 800.

Делегати в резолюції заявили свою солідарність із закордонною політикою Америки та просили Америку й Канаду допомогти українському народові в його боротьбі за незалежність. Американські й канадські делегати приобіцяли свою поміч Українському Конгресовому Комітетові.

Вибрано новий уряд на наступний рік у складі: Євген Волошин (Клівленд) голова, заступники: Теодор Шумейко (Н. Дж.), Олена Мураль (Клівленд), Джін Гарасим (Торонто, Канада); касієр, Михайло Данієлсон (Дітройт); фінансовий секретар Анна Дидж (Сиракуз), секретар Ольга Фігель, члени управи: Манастирський (Аликвіппа), Дженевієва Зепко Жеребняк (Акрон), Данило Слободян (Елізабет), Михайло Задорецький (Клівленд) і Осип Гурський (Дітройт).

Більше як 2,000 гостей заповнили вщерть салю Линколн Гай Скул, щоб вислухати концерт хорів із Нью Джерси, Сиракуз, Бостону та Дітройту. Па Корнелія Гайовська запре-

Найближче завдання

Ще не встигла СФУЖО повідомити про свої напрямні, коли життя висуває ще одне завдання. Не нове воно та дуже пекуче. Це — переселення вдів із дітьми.

Памятаємо клич, із яким переїхала делегатка скитальщини Ірина Павликовська наші осередки. Рятуймо матерей з дітьми із скитальщини! Отих жінок, що їх чоловіки вивезені, у полоні, погібші, а діти не мають опіки і проводу. Їх же не бере ніяка держава! А вони понесли хіба найбільшу жертву в нашому змаганні!

Ці заходи знайшли відгук. В усіх більших наших осередках, Нью Йорку, Дітройті та інших містах відбулись зібрання і зложено на ту ціль більшу суму гроша.

І ось план переводиться в діло. Наспіла листа жінок із скитальщини, у цілому коло 50 родин. В порозумінні з ЗУАДКОмітетом підготовляється їх переселення. ЗУАДК обцяв влаштування жінок у новому краю стає завданням СФУЖ-у.

І завдання це неабияке. Приютити 50 родин з дітьми на перший час, знайти їм працю, подбати про перше мешкання! У тій цілі ухвалено винаймати хату у Філадельфії. Тут жінки зможуть перебути перші дні й розглянутись за працюю, тут же могли б пізніше zostатись, коли ходитимуть на працю, а дітей пильнуватиме відповідна людина.

Новий почин! Не тільки трудний і відповідальний, але здається перший в історії нашого переселення. Як гарно, що саме жіноцтво піднялось його виконати.

Л. Б.

зентувалася як талановита піаністка, а п. Михайло Мінський як баритон соліст. Народні танки виконали танцюристи з Торонто під орудою п. Івана Козака.

Передплачуйте "Наше Життя"

СВЯТО НА ЧЕСТЬ КНЯГИНИ ОЛЬГИ

Укр. Кон. Комітет у Дітройті владує 9 жовтня свято для вшанування 1000-их роковин влади на престолі України, великої володарки святої княгині Ольги.

ЧЕТВЕРТИЙ УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕС

Четвертий Український Конгрес відбудеться 5 і 6 листопада у Вашингтоні.

Участь можуть взяти всі українські національні товариства й організації, які пришлють вкладку бодай за 1949 р.

Товариства які мають до 100 членів, можуть прислати по 2 делегатів, а які мають понад 200 членів по 3 членів.

ОСЕЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ-ІНВАЛІДІВ В АНГЛІЇ

Оселя, закуплена СУБ-ом для українських інвалідів, бувших воєнків, є у провінції Саррей, година їзди від Лондону. Є там мешкальний поверховий дім (30 кімнат), господарські будинки та 31 акрів землі (город; овочевий сад, парк, сіножать).

СУБ зобов'язався перед британськими урядовими чиновниками опікуватись українськими інвалідами і цією купівлею доказав, що зумів вивязатись із свого зобов'язання. За цю оселю заплатив 10,000 фунтів.

ЖІНКА ПОСАДНИКОМ МІСТА

В Йонкерс, Н. Й., 12 вересня обняла урядування як посадник пані Едит Велті.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокі число 20 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.00 per year — \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada \$2.50 per year, ½ year \$1.50. Single copy 20 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Роля жінки в житті родинним і громадським

Погляди на місце й ролю жінки у громадським житті значно змінилися. Змінились думки почасти й на ролю жінки в житті родинним.

Довгими віками була жінка у своїй родині тихою, непомітною робітницею, що нероз всі обов'язки родини тримала на своїх плечах, але цього якось ніхто не признавав.

Що жінка-мати виховувала своїх дітей на чесних, свідомих громадян, що вона була основою моралі нового покоління і так давала напрям всьому життю, що вона тратила коло дітей свої найкращі молоді літа, що для своїх дітей вона зрідкалась особистих радощів і відпочинку—про це не варто було говорити, бо це самозрозумілий її обов'язок.

Чи варто було говорити і про щоденну працю жінки в господарстві? Про те що за цією роботою жінка не мала часу, ніхто й не думав.

І лише тоді коли родина лишалась без матері й господині, помічали, що вона значила в сім'ї, яка важка й складна була її праця, яка та праця була втомна, як багато сил і вміння вона вимагала. А вже в сільським господарстві без господині так просто усе ставало й вимагало негайного її заміщення. Тут вага жінки була чи не найбільша, тут її праця була найтяжча, але й найменше вона мала тут признавання. Сільське господарство без жінки — це просто неможлива річ. Три четвертини сільського господарства спочивало на плечах жінки й народна приказка мудро говорить: "Жінка тримає хату за три вугли, а чоловік за один"

Неставало матері, і діти губили відразу всю моральну опору, родина розпадалася. Батько не міг дати ані дітям, ні господарству того ладу й порядку, тієї опори що давала мати й господиня, що тихо, без нарікань виконувала свої обов'язки.

І так шло віками, й лише зрідка лунав самітній голос признавання для жінки-матері, для жінки-господині. Якби не глибоко вкорінена, природою вціплена жіноча мораль і почуття материнського обов'язку, родина по війні могла б цілком розпасти і згубити свої найгрібкіші основи.

Примушена шукати порятунку для своїх дітей і для себе вчасі світової війни жінка вишшла за двері свого дому і доказала, що вона має досить і фізичних і духових сил, щоб виповнити найскладніші чинності у фахових та громадянських організаціях. Жінка доказала що й ті найтяжчі праці які від віків виконували мужчини, вона може однаково добре виконати, а бракувало їй лиш фахового знання. І це зрозуміла жінка та із жаром кинулась добувати те фахове знання.

Сучасна жінка вже добре розуміє своє місце в суспільстві і свої обов'язки як матері й господині, але разом з цим і як свідомої громадянки. Вона не хоче бути рабинею родини, вона хоче бути її керманічем у рівній мірі з своїм чоловіком. Коли вона тратить свої сили і здоров'я на виховання дітей, так хоче мати й право тими дітьми і їх долею розпоряджати, а тому хоче мати голос не лише у своїй родині, але й у житті громадським та державним.

Те що добуваючи засоби на життя своєї родини і своє, жінка багато часу мусіла бути поза хатою, привело до великого спрощення домашнього господарства. Зрештою, й засади гігієни не примушують жінку виварювати й випікати такі складні й таку кількість страв, як то бувало за наших бабунь та прабабунь. Тому й лишається жінці більше вільного часу, який вона може розумно вжити і для себе і для других.

Оттим то сучасній жінці мусить бути місце при праці для громади і для нації, а вже чи вона вибеться на вищий щабель у цій праці, залежатиме від неї самої.

Завдання сучасної жінки-матері надзвичайно великі й почесні. Обов'язком сучасної жінки-матері є не тільки дати людству здорове тілом і духом нове покоління, але й виховати його до боротьби з тими тяжкими обставинами, серед яких проходить життя нашої молоді.

Завданням сучасної жінки-матері є виховати нове покоління, яке мусить знайти вихід з того стану у який попало все людство після страшних воєн, що не тільки знищили багато фізичних людських сил, але головно підірвали моральні сили. Захитані моральні основи людства, загублене поняття добра і зла загублене розуміння честі й гідності. І лише розумна і сильна мати може повернути нації рівновагу, через виховання нових молодих сил.

Л-ка.

За визнавання прав жінок у світі

ОДИНОКА ЖІНОЧА КОМІСІЯ ОН

У травні, 1949, відбулося третє зібрання Комісії Об'єднаних Націй для правного стану жінок, в Бейруті, столиці Ливану (над Середземним морем, на південне від Туреччини).

Це є одинока комісія Об'єднаних Націй яка складається із самих жінок. На зібранні побули разом всього 50 жінок, делегаток, секретарок і перекладачок ОН, а теж представниць різних організацій. Вони заступали багато мов і релігій світу. Доротей Кенйон, з Нью Йорку, була делегаткою з Америки, а Айва Гортон Спрейг була як представниця Генеральної Федерації Жіночих Клубів у Злучених Державах.

Ця мала арабська республіка (1,200,000 населення краю) побудувала у своїй столиці окремі будинки в якім відбуваються зібрання комісії ОН. Арабські жінки, які студіювали в колегії для жінок та університеті в Бейруті (обі ці школи удержують американці) зацікавились зібранням жіночої комісії Об'єднаних Націй, яка працює для поширення ідеї рівноправності жінок у всьому світі.

Кругом великого стола в салі зібрань були делегатки 14 націй: Австралії, Китаю, Данії, Франції, Греції, Гаїті, Індії, Мексики, Сирії, Туреччини, Англії, Америки, Союзного Союзу й Венесуелі. Делегаток вибірає Економічна й Соціальна Комісія Об'єднаних Націй на 2 роки.

У комісії ОН для справ правного стану жінок найменша країна Гаїті має рівний голос з найбільшою країною світу. Головою комісії була відома французька парламентаристка пані Лефшоє. Перша справа на зібранні була — голосування і політичні права для жінок. Відзначено що від зібрання в 1948 Бельгія й Чіле визнали повну політичну рівноправність жінок. Цим збільшилось число держав в Об'єднаних Націях, що визнають рівноправність жінок, до 38. Деякі держави визнають права жінок лише частинно. Пані Ледон з Мексики і пані Цалдаріс із Греції жадали щоб поширювати резолюції про політичні права жінок через жіночі організації у різних краях як підставу домагань до їхніх урядів. Пані Цалдаріс є членкою Жіночого Клубу в Атедах, який належить до Генеральної Федерації Жіночих Клубів, що його відкрито наново після скінчення війни.

Американка Дороті Кенйон (суддя з Нью Йорку) співпрацювала у складенні резолюцій на міжамериканській конференції для політичних прав жінок, в Богота (столиці Колумбії), де в 1948 році були представниці 14 американських націй. Вона звернулася була до генерального секретаря Об'єднаних Націй щоб запропонував більше таких конференцій.

Проти таких резолюцій виступала без упину тільки делегатка Союзного Союзу, Павола. Всеж делегатки демократичних націй були задоволені що совітські делегатки бодай можуть вийти поза "залізну заслону" на конференцію та стрінутися з делегатками інших країн.

Делегатки на зібранні питались, чому в Об'єднаних Націях нема жінок на позиціях рішальної політики. Др. Сієв Лінг Зунг, з Китаю, дорікала що в ОН жінки займають тільки маловажні адміністративні становища. Панна Содерланд, з Англії, відпола що мало є жінок які мають вишкіл для відповідальних позицій.

Комісія розглядала звіт ОН що із 44 земель які не мають самоуправи, лише 11 мають примусову школу для дівчат, а навіть в Об'єднаних Націях є ще три такі відсталі держави. Пані Мефн, з Індії, остерегла що в деяких країнах закони про навчання є лише на папері, але не у практиці.

Була теж критика на закони в деяких краях що суперечать у визнаванні громадянства вінчаних чи розведених, або як в Совітах, де заборонено вінчання з чужинцями.

Вкінці прийнято резолюцію яка жадає права однакового технічного вишколу для жінок з мужчинами й рівного права праці, полегшення у відповідальності, за семейний дім. Також обговорювано працю дітей.

В розмові з американками в Бейруті туркині казали що в турецьким парламенті є 75 жінок, а шведки дивувалися що американки приймають таку незначну участь у політичій житті свого краю.

В самім Ливані (Либанон) жіночі організації стараються приєднуватись до Генеральної Федерації Жіночих Клубів і приймають її як зразок для себе.

Однак делегатки мали враження після зібрання що американські жінки замало активні у проводі нації в домашніх і закордонних справах.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

"Енциклопедія Українознавства", зошит 1, сторін 80. Головна Редакція: проф. др. В. Кубійович і проф. др. З. Кузеля (Заходом Наукового Товариства імені Шевченка, Мінхен-Нью Йорк, 1949). Перший зошит уфундувало Кооперативне Об'єднання Споживачів "КОС", Мінхен-Фрайман, вплатавши 3,500 марок.

На зміст першого зошита складаються наступні статті: Дотеперішні українські енциклопедії — З. Кузеля; Назва території і народу — З. Кузеля, В. Січинський, Ю. Шерех, Я. Рудницький; Положення, границі й територія України — В. Кубійович; Емблеми знамено і прапор — М. Андрусак; Український гимн — й. Лисько; Стан знання про географію і природу України — В. Кубійович; Топографічні карти України — М. Кулицький; Теологія — Ю. Полянський; Грунти — Г. Махів; Рельєф і морфологічні краєвиди — М. Дольницький. Ціна зошита 2.50 д

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА
у червні, липні, серпні й вересні
Річна Вкладка і Орган. Фонд:

Відділ
31, Детройт, Миш. 20.00 5.00
36, Шикаго, Ілл. 20.00 5.00
52, Филад., Па. 20.00 5.00

На помічну канцеляр. силу:

Відділ
6, Рочестер, Н. Й. 20.00
31, Детройт, Миш. 10.00

На Прес. Фонд Нашого Життя:

Відділ
5, Детройт, Миш. збірка на похороні членки Анастазії Масівчук 14.00

Відділ
52, Филад. Па. 10.00

54, Бриджпорт, Па.

збірка на зборах 3.00

Наталя Било, Детройт, Миш. 3.00

М. Чума, Нью Йорк, 2.00

Анна Либа, Нью Йорк Н. Й. 2.00

Марія Пашук, Филаделфія, Па. 2.00

Пелагія Романюк, Филаделфія, Па. 1.00

Марія Бендзяк, Филаделфія, Па. 1.00

Марія Дем'яник, Филаделфія, Па. 1.00

Антоніна Чопик, Милвил, Н. Дж. 1.00

А. Андрусак, Нью Йорк, Н. Й. 1.00

Розалія Мандзік, Клифтон Гайтс, Па. 1.00

На вид. творів Лесі Українки:

Відділ

5, Детройт, Миш., збірка на поминках за пок. Магдалину Войтович 20.00

14, Клівленд, О. збірка на забаві 20.00

31, Детройт, Миш. 9.00

Катря Ярош, Филаделфія, Па. 5.00

Стипендійний Фонд СУА:

Збірка на річниці уродин Марії Головатаї 20.00

Марія Головата, Филаделфія, Па. 2.00

Передплати прислали.

Марія Головата, Филаделфія, Па. 12

Анастазія Біловус, Детройт, Миш. 8

Павлина Будзол, Детройт, Миш. 7

Павлина Панамаренко, Филаделфія, Па. 4

Анна Пастернак, Детройт, Миш. 3

Марія Колісник, Вунсакет, Р. Ай. 3

Марія Процай, Міннеаполіс, Мінн. 2

Антоніна Чопик, Милвил, Н. Дж. 2

Розалія Пусило, Клівленд, Огайо 2

Б. Гречковська, Клівленд, О. 2

Ева Герула, Рочестер, Н. Й. 2

По одній передплаті: Ольга Семенюк, Марія Матуїс, Ірина Козаченко, Союз Українок Канади (Централа), Іванна Михаленко, Анастазія Кметь, Катерина Сарабун, Катерина Ділай, М. Бойчук, С. Понікарська, Софія Когут, Марія Огніста, Ема Ковалишин, Марія Мартин, Вікторія Новотна, Дарія Е. Янда, Параскевія Багринівська, Уляна Целевич, Пелагія Хома, Олена Журибіда, Катря Ярош, Розалія Мандзік, Наталя Било, Павлина Авраменко, Марія Івахів.

Анна Сивуляк, фін. секр.

Марія Бабяк, касієрка.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 3 вересня померла в Гамтремку, Мишиген. Анастазія Масівчук, членка 5 відділу СУА імені Княгині Ольги, проживши 58 років.

Вона ще молодою дівчиною полишила Україну, містичко полишила Україну, містечко і вибхала до Канади, а потім до Америки, де і жила весь час та працювала в українських організаціях. У 5 відділі СУА була членкою від початку заснування і один рік касієркою. Все була активна і жертвенна. Працювала теж і в інших організаціях, в парохії, в сестрицтві Апостольства молитви і в товаристві імені Шашкевича, відділ Українського Народного Союзу.

Була доброї і веселої вдачі, тому всі її любили і з великим болем серця прощали на вічний спочинок. Усі членки нашого відділу взяли участь в похороні з відзнаками і прапорами, віддаючи їй останню прислугу на яку Покійна заслужила.

За таку численну участь у похороні відділ одержав подяку від родини і загальне признання. Покійна полишила у глибокій смутку мужа Григорія, чотирьох синів, Андрія, Франка, Антонія і Станіслава, одну дочку Павлину та 7 внуків, і ближчих та дальших племінників в Канаді і тут та в ріднім краю.

Похорон відбувся 8 вересня. Спи, дорога Сестро союзячко, нехай прибрана земля буде тобі легкою.

Так як давніше так і тепер не забуто про цій сумній нагоді про нашу пресу, і в пам'ять покійної зібрано між членами 14 дол. на наш часопис.

П. Будзол, секр. 5 від. СУА

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Товариство У. А. Горожанок у короткому часі стратило дві, довголітні членки які щиро і точно сповняли свої організаційні обов'язки, були готові на кожний поклик виконати працю їм призначену.

Перша Катерина Пилипів померла в лютому в силі віку проживши всього 56 літ. Пок. Катерина була щира патріотка, виховала дітей і внуків в українській душі і твердо стояла при всім що українське.

Друга Марія Романів померла в липні. Хоч старша віком, покійна Марія приходила на збори коли тільки здоров'я дозволяло і дуже цінила своє членство у Т-ві Горожанок.

Обом відійшовшим від нас сестрам Вічна Память. О. Ш.

Подяка

Духовенству, Представникам Організацій, Братству УСС, Пресі, Мистцям, Громадянам та Молоді, в Злучених Державах і Канаді, які виявили з приводу смерті бл. п. МИХАЙЛА ГАЙВОРОНСЬКОГО так багато співчуття—усно, письменно і телеграфічно, чи квітами й участю в похороні — складає найсердечнішу подяку

Др. Неоніла Пелехович-Гайворонська.

**УКРАЇНСЬКА СКИТАЛКА —
"НАЙГАРНІША ДІВЧИНА"**

19-літня українська скиталка Соня Печенюк, яка щойно місяць тому приїхала до Злучених Держав, здобула титул "найгарнішої дівчини" у повіті ГанOVER, Верджинія, на пікніку фермерів, що відбувся 31 серпня у Вестсайд Парку коло Річмонду.

Життєпис із світливою п-и Печенюк появився в річмондському "Таймс Диспеч". Пана Печенюк не лише здобула титул найкращої дівчини, але

виявилась і здібним перекладчиком для яких 50 українців, що були спеціальними гостями Дж. С. Стайма, фермерського агента в ГанOVERі.

**ЩЕ РАЗ СПРОСТУВАННЯ
ПОМИЛКИ**

Через помилку подано в попереднім виданні що виказ пожертв на пресовий фонд Нашого Життя прислала Жіноча Громада, 1 від. СУА в Нью Йорку.

Мало бути — Жіноча Поміч, 3 від. СУА в Нью Йорку.

УВАГА**ФИЛАДЕЛФІЯ****УВАГА**

Подаємо до відома що товариство імені Ольги Кобилянської
48 відділ СУА обходитиме

20-ліття Свого Існування**Б Е Н К Е Т О М****в неділю 23. жовтня,****в 3 годині сполудня****В УКР. КЛЮБІ НА НАЙСТАВН при 2049 Рован ст., Филаделфія**

Щиро запрошуємо усі відділи СУА і все українське громадянство до численної участі.

Анна Волчек, секр.

**STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC.,
REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912, AS
AMENDED BY THE ACTS OF MARCH 3, 1933 AND JULY 2, 1946
OF "OUR LIFE" PUBLISHED MONTHLY AT
PHILADELPHIA, PA., FOR OCT. 1, 1949**

State of Pennsylvania

County of Philadelphia

Before me, a Notary Public in and for the State and county aforesaid, personally appeared Mrs. Helen Stogryn, who having been duly sworn according to law deposes and says that she is the business manager of "Our Life" and that the following is, to the best of her knowledge and belief, a true statement of the ownership, management (and if a daily, weekly, semi-weekly, or tri-weekly newspaper, the circulation), etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, as amended by the Act of March 3, 1933, and July 2, 1946, embodied in section 537, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse side of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business manager are:

Publisher, The Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Editor, Helen F. D. Lototsky, 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa.

Business Manager, Mrs. Helen Stogryn, 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa.

Managing Editor none.

2. That the owner is: (If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding one per cent or more of total amount of stock. If not owned by a corporation, the names and addresses of the individual owners must be given. If owned by a firm, company, or other unincorporated concern, its name and address, as well as those of each individual member, must be given).

The Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa. Helen F. D. Lototsky, President, 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa., Catherine Yarosh, Rec. Sec., 866 N. 7th St., Maria Babiak, Treas., 866 N. 7th St., Philadelphia, Pa.

3. That the known bondholders, mortgages, and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: (If there are none, so state.)

None.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest, direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

5. That the average number of copies of each issue of this publication sold or distributed, through the mails or otherwise, to paid subscribers during the six months preceding the date shown above, is 1400.

(This information is required from daily, weekly semi-weekly and tri-weekly newspapers only).

Helen Stogryn, Manager.

Sworn and subscribed before me this 1st day of October, 1949.

Emil Kulchucko

My commission expires January 4, 1953

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

20-ліття Т-ва У. А. Горожанок

Дня 12 червня Т-во Укр. Амер. Горожанок, 41 відд. СУА обходило 20-ту річницю свого існування і своєї праці для філадельфійської громади і українського народу.

Свято відбулося при численній участі членок Т-ва Горожанок, представниць місцевих відділів СУА, позамісцевих з Честер і Бріджпорт, інших сестрицтв, товариств і громадян.

Відкривала свято голова ювілейного комітету М. Чопик, яка вложила багато праці для підготовки й улагодження бенкету. Почала вона молитвою, а потім сказала коротку промову, вітаючи голсу Т-ва Горожанок О. Штогрин і припикаючи їй орхідею. Далше привітала голову СУА О. Лотоцьку, секретарку Т-ва Я. Костик і касієрку А. Дубас, яким теж припикала орхідею. Далше привітала всіх гостей і передала провід вечора голові О. Штогрин.

Після вечері, починаючи програму, п. Штогрин коротко переповіла історію Т-ва У. А. Горожанок, маркуючи його провідну роллю у жіночому організаційному житті міста Філадельфії, як і видатне місце серед активних товариств філадельфійської громади. Не було ніякої загальної громадської праці де горожанки не брали б участі, не відбулись ніякі важні збори де горожанки не були б репрезентовані. Багато праці пророблено за 20 літ, а вся вона скерована була в русло спільних змагань як СУА так і нашої громади.

Тисячі доларів перейшли через касу товариства, не остаючи в ній, а пішли на піддержку народних потреб переднійою в краю, а далше тут в Америці.

Великими буквами записалось Т-во Ж. А. Горожанок у допомогівій акції і своїми жертвами, збірками з колядою і працею при пакуванні поживи для скитальців. "Я горджуся Т-вом Горожанок — говорила п. Штогрин — бо в ній гуртуються свідомі жінки, в яких я все знайду розуміння і патріотизм, коли йде про піддержку важної справи."

Святочну промову виголосила н. Олена Лотоцька, голова СУА, зложивши GRATULACIJA 41 відділу СУА з нагоди його 20-літнього ювілею. Пані Лотоцька вказала на важливість організованої праці українського жіноцтва не тільки у своєму середовищі громадського життя але теж для української нації, але для пропаганди української справи в тих краях де вони розкинуті. Союз Українок Америки, якому в 1950 році сповниться 25 літ культурно-освітньої праці стояв завжди на національному ґрунті, став творцем об'єднання українського жіноцтва у Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Співтворцем цього великого діла для української справи була кожна членка СУА, що своєю працею й вірністю ідеї

СУА допомагала українській жінці стати в колі культурних народів. В тому числі були теж членки 41 відділу СУА і їм складаю сьогодні сердечну подяку й побажання далшого успіху у праці, говорила пані Лотоцька.

Перший привіт був писемний від п. Ірини Павликовської, голови ОУЖ, з Мінхену, в Німеччині.

Привіти зложили: СУА: 2 відділ з Честер, П. Пецюк, Філадельфія; 42 в.—М. Григорєв, 20 в.—К. Ярош, 46 в.—Т. Кульчицька, 48 в.—Е. Слободян, 52 в.—Е. Бриндзей, 54 в. Бріджпорт—К. Сарабун. Провидання—др.Цегельський, У.Н. Союз—С. Слободян, 11 відд. Провидання—А. Бойко, 45 в. УНС—п. Сенік, Т-во св. Юра М. Волчанська, Доп. Комітет—М. Дубас, сестр. св. Ольги—п-ні Стангер, Перес. Осередок—Р. Карбівник.

Ще промовляли: Я. Барнич, новоприбулий оперовий диригент, інж. Совак, п-ні Смородська, п-ні Богачевська, п-ні Горохівська, п-ні Головата.

Несподіваною атракцією вечора була деклямація п-ні Я. Рубчак-Барничевої сценічної артистки: "Жанна Д'Арк" з попереднім поясненням дра Цегельського, а друге, відспівання кількох пісень малою скиталкою Оксаною Совак. Оба виступи незвичайно зворушили публіку і були нагороджені грімкими оплесками.

Після вичерпання програми п. Чопик подякувала ювілейному комітету за співпрацю а всім гостям за звеличання свята своєю прихильністю.

Багато товариств зложили ювілейні дари, які подаємо нижче і за які Т-во Горожанок щиро дякує.

Відд. 20 СУА 5 дол., відд. 42 СУА 10 дол., відд. 46 СУА 10 дол., відд. 48 СУА 10 дол., відд. 52 СУА 5 дол., відд. 2 СУА 10 дол., відд. 54 СУА 5 дол., відд. 45 УНС 10 дол., відд. 163 УНС Єдність 10 дол., відд. 11 Провидання 5 дол., Сестр. св. Ольги 10 дол., Т-во св. Юра 10 дол., С. Слободян 5 дол.

Комітет Свята.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Ювілейний концерт з нагоди 15-ліття 6 відділу СУА

Дня 7 серпня, в неділю відбувся концерт з нагоди 15-літнього ювілею 6 відділу Союзу Українок Америки. Всч. о. Володимир Рудницький відправив молебень до Пречистої Діви Марії. По відправі всі членки і гості з прапорами перейшли на сцену Українського Ам. Клубу. Свято відкрила голова п. Хміляк. Встапням з місць віддано істшану тим членкам котрі відійшли від нас на вічний спочинок, зокрема тим що закладали цей відділ, а це покійній їмощі Стефанії Турці і Теодозії Матковській.

Потім голова пані Хміляк попросила п. Марію Климців відспівати американський гімн і разом присутніми гімн Союзу Українок Америки. Опісля хор, Боян під проводом пана

Сскільського відспівав вязанку пісень, за що публіка нагородила його рясними оплесками.

Далше, голова покликала до слова представницю що прибула до нас з Головної Управи, паню Головату. Пані Головата пояснила членкам цієї публіци діяльність Централі СУА для українських жінок і України. Сказала що голова пані Олена Лотоцька немало жертвувала сил і праці щоб наші жінки піднесли свій жовтосиній прапор і стояли кріпко під ним. Також сказала щоб ми жінки подбали про те щоб наша молодь вступала в ряди Союзу Українок, бо ми вже одна по другій минаємось і те дерево з котрого опаде листя щоб ніколи не зівяло поки буде повітати наш жовтосиній прапор.

Потім секретарка відчитала привіт від п. Лотоцької котра не могла прибути на наше свято, бо лікувалась у шпиталі. Ми знаємо що це таке виконати діло як світовий Конгрес і не диво що п. Лотоцька два рази потім захворіла. Опісля о. Рудницький котрий тільки дві неділі як прибув до нас, сказав що він новий у нашій громаді а всеж таки бачить що наші а всеж таки бачить що наші Церкві і працюють щиро для своєї парохії. Він зазначив що де згода там любов.

Потім промовляла новоприбула ю скитальчини п. Марія Жовнярович яка розказала про життя і муки нашої геройки Ольги Басараб, яка мала 13 літ як утратила батька, а 15 літ як стала круглою сиротою, бо померла і її мати. А все ж вона не стратила віри і любови до свого народу за який згинувла мученицькою смертю в тюрмі, замучена польською жандармерією.

Опісля секретарка відчитала привіти сестрицтв, братств і товариств. Привітів від парохії св. Йсафата о. Головіт, який таксамо прибув недавно зо скитальщини, який сказав що щира праця Союзу Українок і жертвенність видна на кожнім кроці, як церкви, цілоденні школи, захист для старців, Сиротинець, Семінарія, і музей у Стемфорді. Він закликав щоб ми кріпко трималися нашої Церкви і віри і любов до нашого народу передали нашим дітям так як наші батьки передали нам. О. Головіт додав що жінки які ще не в рядах Союзу Українок, а особливо молоді, щоб вступали в ряди Союзу Українок.

Потім п. М. Климців відспівала вязанку дуже гарних пісень, а пригравала на п'яні п. Сорохтей. Публіка нагородила їх рясними оплесками. На останку дві наші панночки, Оріся Гунька і Марія Сокільська, в народних строях відтанцювали наші старокраєві танці. Публіка теж нагородила їх рясними оплесками. На кінець хор і вся публіка відспівали "Ще не вмерла Україна" На цім свято закінчено.

Катерина Андрусів, секр.

Наш часопис це наше свободне слово, це наш засіб взаємного порозуміння в цілому світі. Піддержуйте його всі і всюди.

ДІТРОЙТ, МИШ.

5 відділ СУА обновляє працю

Дня 11 вересня, в річницю смерті Магдалини Войтович, голови і щирої працівниці 5 відділу СУА в Дітройті, була відправлена Служба Бога і папахиди при численній участі членок.

Пополудні того дня відбулися збори на які явились членки і кілька гостей з другого відділу. Обговорено багато важливих справ і намічено програму праці на зимовий сезон.

Після перечитання Вістей з Централі СУА в Нашім Житті членки довше застановлялись над справою видання творів Лесі Українки англійською мовою, які мусять вийти друком в 1950, з нагоди ювілею СУА.

По зборах секретарка пані Будзол закликала щоб присутні вшанували пам'ять покійної М. Войтович хвилиною мовчанки.

Опісля приступлено до малих поминків, на що членки добрі приятельки покійної постарались за перекуску, домашнє печиво, торти і каву.

Було кілька промов і деклямацій. Говорили пані Будзол, Сиділо, Біловус і дві новоприбулі, пані Цісарук яка кликала до праці в організації, до любови своєї батьківщини, до боротьби з ворогом нашого народу, а пані Фидорчук між іншим сказала що дуже їй сподобались такі культурні сходи, й обіцяла працювати в Союзі Українок. Обі вони зараз таки вписались до нашого відділу.

Пані Сиділо ще віддеклямувала жалібну поему в пам'ять покійної М. Войтович.

При кінці ще забрала голос пані Будзол і сказала що покійна М. Войтович повинна бути добрим прикладом для нас, бо вона була щира працівниця на народнім полі а найбільш віддала праці для СУА. Була щира українська патріотка, жертвенна, тому коли ми зійшлися споманути її, повинні з цієї нагоди зложити пожертви на видання творів Лесі Українки англійською мовою, про що покійна за життя так клопоталася. Переведено збірку яка принесла 20 дол. Ось так розпочато працю в нашій 5 відділі СУА.

Жертвували: пані: Кузик 2 дол.; Біловус 1.50 дол. По 1 дол.: Будзол, Галишин, Козаченко, Пшчак, Хемик, Касій, Бугай, Стасів, Стедкевич, Кобаса, Попик, Фаран, Сиділо, Дідуник, Чорній, Бісяда, Синчук 50 ц. Разом 20 дол.

П. Будзол.

УКРАЇНЬСКА ПРОТИ-БОЛЬШЕВИЦЬКА МАНІФЕСТАЦІЯ В БРАЗИЛІЇ

В місті Прудентополіс (провінція Парана, в Бразилії) відбулася проти-большевицька маніфестація при участі шість тисяч українців, старих і нових емігрантів. Зїхались вони з усіх сторін Парани, багато відбули далеку дорогу возами й автобусами, щоб заманіфестувати свою вірність українському народові, Церкві та за протестувати проти поневолення України московськими большевиками.

С Ф У Ж О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій та її завдання

Мабуть нема а бодай не повинно бути такого члена жіночої організації, який не знав би про те, що минулої осені в листопаді, в Америці, в місті Філадельфії, відбувся Світовий Конгрес українського жіноцтва, на якому по довших нарадах і розваженні справи, створено Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій.

Про цілі для яких створено це об'єднання жіночих організацій, коротко каже статут:

СФУЖО має за завдання координувати (узгіднювати) працю всіх жіночих організацій у різних краях, не порушуючи їх статутних завдань та їх права працювати за пляном, якого вимагають інтереси українського громадянства даної країни.

Заступати і бути репрезентантом українського жіноцтва перед власним громадянством.

Заступати і бути репрезентантом змагань українського жіноцтва перед міжнародними організаціями, загальними і жіночими.

Може декому здається, що ці завдання Федерація може переводити в життя тільки в якихось незвичайних випадках, що це має бути тим парадним одягом українського жіноцтва, що його одягається лише від великого дзвона. Ні! Ці засади й цілі які поставила перед собою Федерація, треба переводити в життя зараз, кожної днини, при кожній нагоді. Ми маємо обов'язок у цих важких, вирішальних часах, не тільки для українського народу але й цілого світу, використовувати цю велику моральну силу яку дає нам злука всіх жіночих організацій в одно тіло, надхнене однаковими бажаннями, однаковими почуваннями. Ми мусимо ужити цю силу для добра й користі українського народу, для підсилення його змагань до волі й самостійності, а одночасно також для добра й користі країни в якій живемо, для користі людства.

Багато маємо таких справ і завдань, які вимагають узгіднення праці жіночих організацій, що діють у різних краях і державах. Тут згадаю тільки те, що є під цю пору найважливіше і найпильніше.

Це збереження української еміграції розсипаної по всьому світу, від винародовлення що привело б до втрати великої частини еміграції. Збереження від збайдужіння до справ українського народу й укр. справи. Збереження від втрати віри в Бога і привязання до своєї Церкви. Збереження від покинення рідної мови, від збайдужіння до української книжки, газети. Ми мусимо доложити всіх зусиль щоб не втратити нашу молодь, щоб не втратити зв'язків з українсь-

кою громадою, де вона не жила б, зв'язків самих з собою, з тими колись близькими що нас з ними розлучила доля.

Свідома українська родина, дружина, мати, що має в родині найбільше слово. Жіноча організація що повинна згуртувати в собі все жіноцтво — Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (у скороченні СФУЖО) що має бути лучником між всіми нами, багато може зробити для тих важких справ. Одначе з жалем приходиться ствердити що найбільшою перешкодою у цій переважній акції збереження українського духа на чужині є розбиття, розсварення нашої еміграції, часописи переповнені ідкими нерідко простацькими нападами своїх на своїх. Така преса відтрчує від себе молодь, виховану чи роджену на чужині, відстрашує від громадської праці навіть старших, поважних громадян. Проти цього наше жіноцтво мусить боротися. Жіночі організації все стояли на понад партійному становищі. Глибока релігійність української жінки не дозволяла їй на профанацію найсвятіших почувань через ворожечі релігійні. Жінки різних релігійних і політичних переконань у своїх організаціях вмилі знайти спільну мову, де йшло про важні народні справи. Тому сьогодні, українське жіноцтво мусить впливати на те щоб партійні сварні не гальмували працю над будовою кращої долі батьківщини, не деморалізували, не відштовхували від нас нашу молодь.

Другим важним завданням, є справа допомоги в переселенні тієї частини нової еміграції нро ще зостає в таборах в Європі. ІРО скоро ліквідує справу опіки над скитальцями. У зв'язку з цим йде сильний намір на виїзд до інших країн на працю чи на сталий побут. Хто не має до кого виїхати, в кого немає рідні чи якої української організації що подала б йому помічну руку, той примушений виїздити на еміграцію хочби в найнедогідніших умовах і невідповідне підсоння. Хто цього не схоче зробити, того зоставлять без помічі й опіки у ворожо настроєній до чужинців Німеччині. Між тими що ждуть на виїзд, знаходиться велике число наших вдів із нелітніми дітьми, вдів які потратили чоловіків у боротьбі з ворогами, з рук НКВД ГЕШТАПО чи з іншої причини. Тих ми перш усього повинні рятувати, щоб не пропали нам у важких обставинах не тільки матері але теж діти.

Американські та канадські жіночі організації вже розпочали акцію допомоги вдовам з дітьми, у переселенні до Америки та Канади. Ця справа сьогодні дуже улегшена, бо й канадський уряд йде на руку та

апелує до фермерів і різних підприємців щоби брали на працю матері з нелітніми дітьми. ІРО покриває кошти перевозу. Можливо що й інші держави, де було б відповідне місце переселення, зробили би тесаме. Жіночі організації повинні цю справу перевірити і зробити відповідні заходи. Колиж це не можливе, то повинні бодай матеріальною піддержкою допомогти у цій акції жіночим організаціям Америки та Канади.

Чи треба нам тут ще згадувати про таку самозрозумілу справу як гідна репрезентація українського народу на чужині? На обов'язок обзнайомлювати чужинців з українською справою? Тут не вистане сама наша пісня, сам український танок, вистава українського мистецтва, хоч вони безперечно помагають нам звернути на українців увагу. Але й треба використати кожну нагоду, щоб виявити нашу культурність, здібність до конструктивної, творчої праці. Тут треба вміло, без накидування, обзнайомлювати чужинців з українською справою. Ціла наша батьківщина під ворожою, найбільш деспотичною владою. Вороги замкнули уста українського народу, відгородили його залізною заслоною від цілого культурного світу. 30 літ веде наш народ завзяту боротьбу з окупантом, героїчна Українська Повстанча Армія кілька років веде боротьбу не тільки в обороні прав до вільного життя рідного народу але й за волю тих всіх що і їх як нас гнобить Москва, в обороні zagrożеного большевицькою інвазією всього культурного християнського світу. Мільйони жертв коштує наш народ ця боротьба. А проте світ ще мало визнається на цих таких важких для нас справах. Цеж все Україну на світовому форумі заступають московські наймити під червоною плахтою із серпом і молотом. Відкривати світові очі про становище України, про все те що діється за залізною заслоною, є теж святим нашим обов'язком, бо якраз це є нашою участю в боротьбі за волю батьківщини.

Українське жіноцтво через свої зв'язки з організованим жіноцтвом вільних країн, через участь в їх організаціях і гарну працю у них, може дуже багато для цієї справи зробити. Найбільше завдання припаде тут СФУЖО яке при відповідних нагодах не оміне підкреслити цю справу на міжнародних з'їздах світових жіночих організацій, які мають відбуватися в недовгому часі.

Оце були б під цю пору що найважливіші завдання українського організованого жіноцтва та його найвищої установи, Світової Федерації Українських Жіночих Організацій. Але не забуваймо що ці всі завдання Федерація і всі її клітини зможуть перевести в життя тільки тоді коли кожна жінка зрозуміє вагу того великого завдання і по всій своїй змозі причиниться до цієї праці. Чим

краще працюють колісця в годиннику, тим вірніше буде він показувати час. Але годинник стане, коли навіть найменше колісцячко відмовиться виконати своє завдання. Так як в годиннику є більші і менші колісця, так і в кожній організації є більші і менші клітини, але всі вони рівно важні для справності праці цілості. Тому від нас всіх буде залежати успіх і корисність цілої нашої праці.

Українське жіноцтво вже не раз дало докази що потрапить зрозуміти вагу хвилини й гідно виконати те, що їй доля у ній призначила. Маймо надію що й тепер воно стане на висоті своїх завдань.

Олена Кисілевська

На новім закруті

(Лист)

Дорога Марійко!

Ще заки Ти дала знати про себе, я вже прочитала в газетному списку про Твій приїзд. Твоє прізвище. Як гарно, що Ти знайшла час мені написати. І яка я рада, що саме мені доводиться відібрати Твої перші враження.

Так, так, Марійко! Вони не веселі, я знаю. Всі ми переживаємо їх, ступивши ногою з корабля на суходіл. Зустрічає нас тут нова дійсність. Зовсім інакша від тієї, що ми в ній жили і що її сподівались зустріти. І ми приголомшені її суворую логікою, не знаємо, на яку ногу стати. Оббиваємо собі голову об різні канти й підупадаємо на душі.

Чи не так, Марійко? Мабуть відгадала я Твій психічний стан? Воно ж і не трудно; ще так недавно я ставила тут свої перші кроки. І хоч я вже рахуюсь давньою „скиталкою", то все ж два роки життя тут не затерли ще в пам'яті першого враження.

Але годі, Марійко! Знай, що це все лише переходове. Це є — як сказав один наш громадський діяч — психічна квантанта, що її мусимо перейти. Це є той період переставлення, що його мусить перейти кожна скитальська одиниця.

І Ти теж дійдеш до того. Зрозумієш, що вся суть в іншій ментальності людей, іншому способі світосприймання. І все те має свої — довголітнім розв'язом оправдані причини.

Тільки всього скажу Тобі. Решту Ти мусиш сама своїм розумом розібрати й сама тієї правди докопатись. Тільки в одному мушу Тебе перестерегти: не спішися із швидким осудом! Не критикуй заскоро!

Бо до того ми схильні. Чужина проймає нас холодом, люди нас не розуміють і ми зараз же готові. Ніщо нам не подобається тут, все куди гірше як в Європі, клімат нестерпний. Лаємось на всі заставки. Цим необачно вразимо не раз земляка й урвемо тонку ниточку порозуміння. Та й собі у-

(Продовження на сторони 6.)

Помер М. О. Гайворонський

Дня 11 вересня помер у Форест Гилс, Н. Й., Михайло Орест Гайворонський, визначний український композитор, бувший старшина Українських Січових Стрільців. Народився Михайло Гайворонський в 1892 році в Заліщиках (Галичина). Вже як 12-літній хлопча диригував церковним хором, а як учень учительської семінарії був провідником хору й оркестри. В 1911 р. хор виконав уперше його композицію "Ой вилетів орел". Після закінчення семінарії вчився музики у Вищій Музичній Інституті імені Лисенка.

В 1914 році вийшли друком чотири композиції Покійного у видавництві "Лірі". Підчас першої світової війни як Український Січовий Стрелець організував Стрелецький Хор і став компонувати стрілецькі пісні ("Прошли гори", "Хлопці, алярм", "Нема в світі", "Слава, слава" й інші). Як Січовий Стрелець організував Гайворонський військовий оркестр УСС і пізніше в Українській Армії, де дістав почесний титул головного капелмайстра.

В 1923 році Гайворонський переселився до Злучених Держав і зараз узявся організувати молодечі оркестри (у Вунсакет, Р. Айл., та Нью Йорку).

Українське громадянство Нью Йорку влаштувало у грудні 1932 свято в честь Гайворонського. У святі взяв участь славний наш диригент Олександр Кошиць, що захоплювався передівсім композиціями Гайворонського "Живи Україно". Бувши Українські Січові Стрільці вступили на тім святі в одностроях. Скрипкову суїту Б-дур відіграв відомий скрипак і композитор Роман Придаткевич.

Друге свято в честь Гайворонського відбулося в Нью Йорку в 1934 при участі сімох злучених хорів з Нью Йорку, Ньюарку, Джерзі Ситі, Йонкерс, Перт Амбой, Елізабет і Бейон. Після закінчення музичних студій з відзначенням у Коломбійському університеті в Нью Йорку Гайворонський уложив багато композицій, м. і. більший твір "Залізна Острога", "Синя Чічка", "Довбуш". Приготовив і видав подільські, волинські, гуцульські, лемківські, карпато-українські, бачванські та білоруські народні пісні. Хоч уже тяжко хворий, Покійний не перестав працювати до останніх років. Величаві фестивалі української молоді Метрополитальної округи Нью Йорку та Нью Джерзі це діло музичної обробітки Покійного. На останньому фестивалі викнали "Пісню Мазепи" оригінальну композицію Гайворонського. Це була одна з його останніх композицій.

Гайворонський цікавився дуже всіма цроявами нашого життя по обох боках океану і був гарячим оборонцем і прихильником українських скитальців. Все своє життя працював для України і для неї лише жив. Залишив дружину дра Неонілу Пелехович-Гайворонську.

Прохорон відбувся 14 вересня з церкви св. Юра в Нью Йорку.

Вісті з Австралії

(З листа письменниці І. Винницької до О. Кисілевської)

Ковра 17. 8. 49.

Дорога тривала так довго, що здавалася нескінченою. В Італії були ми в таборі біля Неаполю три тижні. Звідтам кораблем знову їхали три тижні і висіли в Мелберні. З Мелберну перевезли нас до Бонегілі, де є великий переходовий табір і де ми відпочивали після важкої дороги морем. По двох тижнях перевезли нас жінок до Ковра, знову до табору, а чоловіки наші будуть хутко покликани до праці й розкинуті по цілій Австралії. Не скоро посходяться разом порозлучувані сімі. Тут я з дочкою вже з два тижні і кожного дня думала про пошту до вас та інших, але признаюся, не було навіть на марки. З часом роздобули перші шліпінги, купили найнеобхідніші дрібнички та можемо зачинати листування. Так багато нового і такі різні враження з дороги й нової країни, що не знаю з чого починати. Перш усього хотілося б мені довідатися, як Ви жили протягом цього часу, як починається, як Ваша праця поступає?

... Мої враження з Австралії? Ніякі. Почуття пустки, холоду. Чи це може безмежні простори, що в них не зустрічає око людських постатей ані оселі? Чи може цей страшний холод ночей, що пронизує, морозить тіло наскрізь, а в день кудись дівається під палом соняшного проміння? Чи може небо, що тут нічю так сильно наближається до землі, що здається сягнеш рукою зір численіших і яркіших за наші. Але між ними немає Великого Вога, ані північної зорі, а полудневий хрест усе здається якимось чужим і незна-

ним. І так нам треба звикати не лише до людей, до мови, звичаїв і клімату, однак треба звикати до всього, до цілої країни і до всіх проявів її життя. Але людина це дуже дивне сотворіння, бодай про себе це можу сказати. Вона звикає до всього. І щойно вдихнувши в себе дещо з цього нового оточення, я можу писати листи. Досі все в мені було німе.

Тут у Коврі зігнали до табору понад 2,000 жінок, здебільшого з дітьми. Корцистуючись таким скупченням (між ними більшість українок) і керуючись пекучими потребами дня, я зачала тут суспільну працю. Праці тут багато, а досі нічого не було зроблено. Зібрали ми жінок на ініціативні сходи, тепер приготуємо загальне зібрання. Думаю, створиться СУЖ. Правда, люди постійно звідсі відпливають, але я хочу створити ямці для праці що її використовуватиме людський матеріал що буде напливати. Одночасно закладаємо Пласт, звязки з австралійським Скавтингом у Коврі вже навязані, влаштуємо в таборі виставку пластових та народних мистецьких виробів, у надії, що зацікавивши австралійську публику, зможемо взяти участь у великій загальній виставі, що її у вересні влаштує місто Ковра (наш табір віддалений від міста 4 км.). Діяльність товариства думаю розділити на чотири секції, про що ближче в черговому листі. Гадаю скористати в майбутньому з Ваших цінних порад та досвіду. Праці багато, але вона може виповнити те почуття пустки яке огорнуло мене на чужині. Здоровлю гаряче

І. В. П.

Вісті з Аргентини

(Жіноцтво при праці)

Як ми вже писали, в Аргентині, де вже були Жіночі Секції при Просвіті і Відродженні (їхні центральні належать до СФ УЖО), постала минулого року самостійна жіноча організація Союз Українок Аргентини. Цікаво було, як уложились відносини між тими всіма організаціями, чи не привело це до конфлікту. На запит у цій справі, дістала голова СФУЖО від пані Ніни Онацької, голови СУА, вістку з якої виходить що так як усюди українське жіноцтво вміє у громадських справах згідно працювати, так і тут не прийшло до ворогувань чи непорозумінь, а навпаки причиноється до взаємного зрозуміння і співпраці. Пані Онацька, яка не є новиком у праці серед жіноцтва, бо перебуваючи довгі літа в Італії, і там вміла організувати нечисленне українське жіноцтво й повести з ним корисну працю.

Вона пише: Організація СУА складається переважно з нової а по часті і старої імїграції в Аргентині. Що тижня відбуваються товариські сходи з рефератами на різні культурні теми, з інтересними дискусіями та вибіркою думок. Віддалі тут ве-

ликі, але жіноцтво щоб не знищити себе культурно, відчуває потребу культурно-суспільного життя й теплого слова і тому радо сходиться хоч усі є перетяжені працею в хаті чи на фабриці. Перешкодою в розвиненні ширшої роботи є брак власної домівки. Це утруднює працю.

Останніми часами на сходах СУА бувають також членки Жіночої Секції Відродження, часом і Просвіти. До співпраці в добрій згоді з усім жіноцтвом СУА прикладає велику вагу й докладає до цього всіх старань.

Пані голова повідомляє, що під ту пору (лист з дати 31 серпня), відбувався в Буенос Айрес зїзд „Інтерамерикан Ассемблі ді Муджерс“.

Паням Онацькій, Мороз і Вітушинській вдалось бути на ньому й хоч не мали змоги забрати слова, всеж мали нагоду поробити цінні знайомства і дати про нас інформації.

З часописів довідуємося що останніми часами в Аргентині доходить до порозуміння українців, досі сильно подієних на групи. Напевно не без впливу на це було наше жіноцтво, яке не від сьогодні в аргентинській пресі закликало до

З НОВОГО ЗАКРУТУ

(Продовження зі Сторони 5-ої)

труднюємо психічно увійти в нові умовини.

Я знаю — Ти скажеш, що й так не вrostеш ніколи в цей грунт. Даремні ці мої зусилля Тебе „замериканізувати“

Не розумій мене зле. Я не хочу перемалювати Тебе на інший лад, а тільки озброїти. Бо до тутешнього життя наша давня „заправа“ не вистачає. Правда, були ми і в трудніших ситуаціях нераз. Памятаєш, як ми на Словаччині ночували тиждень над річкою, під голим небом? Або як ми дві жінки, вивантажили цілий вагон клунків у Штрасгофі? Або як ми цілу зиму добували паливо в лісі? Гого, тих наших „подвигов“ і не счислити. Та бачиш, тут життя вимагає іншого зусилля. Воно не таке важке, як нераз бувало на скитальщині. Але постійне. День у день виснажлива, одноманітна робота. Приписових вісім годин праці, дальших 2-3 год. іде на дорогу, ще 3-4 год. на хатню працю і ось у Тебе й хвилинка вільної не має на газету чи книжку. А це ж єдиний місток, що може лучити нас з іншим світом.

І у висліді що бачиш? Одні опускають руки й нарікають на все кругом. Ніщо їх не цікавить, тільки „щоб скоріш повернутись додому“. А яке воно буде, оте „вдома“, про те не думають. А другі — теж стогнуть, але якби то найкоріш добитись власного „гавзу“ та роскішних „румів“! Працюють, ганяють, добиваються. І теж їх ніщо інше не цікавить. І у висліді — велика, розпоршена, байдужа маса.

Уважай Марійко. Хоч перший початок трудний, але його треба перебристи із заціпленими зубами. Знаєш, що тут дуже допомагає? Жмінка добрих друзів, або й лише одна-дві дружні одиниці, що з ними добре поготорити й посміятись. Трапляється ж вільний день! Хочеться поділитися враженнями, згадати давнє й недавнє!

Пізніш, коли вже втягнешся в роботу й не тяжітиме вона на Тобі, захочеться вже поважнішої розваги. Залюбки підеш тоді на сходи, або послухаєш відчиту, сягнеш по газету (тільки щоб не було в ній обовязкової лайки) чи журнал. А потім подумаєш, що й Ти моглаб приложити свої руки до якогось невеликого громадського діла.

Бачиш, така одна мала, дружня вказівка. Є їх ще більше для Тебе на перший час. Це не на те, щоб Ти переціювалася, але щоб „остоялась“ у цій країні, не згубивши себе.

Коли бажаєш, продовжуватиму.

Твоя

Ліда

толеранції і згоди. Ми справді мусимо бути горді що серед тої ворожнечі й незгоди яка загально запанувала серед українського громадянства на еміграції, жіноцтво одинокі не дало збитися з правої дороги й ніде не допустило у свої організовані ряди розкоду й незгоди.

О. К.

Junior League Section

HELEN MURAL, Junior Vice-President UNWLA, Contributing Editor, OUR LIFE

Are You There?

Last month I wrote glowingly of ACTION. In defense of American-Ukrainian youth a summation of the past year's activities was given to prove that we of the younger generation are not idle. Now that the bows have been taken on that point, let's accept a little well-meant criticism for we all know that no one is perfect.

I have a gripe and if you'll excuse me I'd like to announce it lest I find myself "nursing my wrath to keep it warm." (I'm smiling as I write). The gripe is: ARE YOU THERE? To elucidate a little further: are you interested in having an outstanding English section in "Our Life"? And I do mean YOU (not your next door neighbor). Or don't YOU care? (Maybe you better not answer that one).

Now don't get me wrong, kids. (Let's just have an informal heart to heart chat). I'm not expecting miracles as far as our page is concerned. Before I took on the task of editing the page I recognized that it would be a long struggle before it reached our high goal. All good things are worth struggling to achieve. But honestly, I never for one moment counted on LACK OF COOPERATION. My goodness, we young Ukes are always bubbling over with enthusiasm and ideas.

Only trouble is that no one has bubbled over in the direction of you know what! I must hurriedly add with the exception of a few like Olga Zepko over in Akron, Ohio, Olga Kaschner and Ann Pyndyk in Detroit and a few others. It so happens that the gals in Akron, Cleveland, and Detroit are really hepped to the jive. Though I don't know many of you girls in the far off East, I have confidence (could not be misplaced) that all you need is an AWAKENING.

Take Philadelphia, for example—that's Headquarters for the Ukrainian National Women's League, you know. Well, there are two Jr. League Branches there, but do we ever hear from them? I practically wore out my typewriter ribbon trying to make a "CONTACT" there, and when I finally heard from one of the gals, she didn't even give me her return address so that I could haunt her.

Which reminds me. Do you think it is fair to make this poor nervous wreck write letters and post-cards every month for news when you know that it should be in Cleveland by the 10th of each month? Frankly, I don't mind writing letters. I don't mind writing letters. I know, to receive a letter write a letter. But from some of you still waiting for an answer. Such

girls, I write letters, but I'm is life.

I have loads of ideas for the paper. So have YOU. Why don't we get together? For example (just like in school), why can't we assign different types of columns to YOU and YOU and YOU? Someone like Luba Holowaty of Philadelphia could do a bang-up job of writing on Ukrainian music. Ann Pyndyk of Detroit could get a by-line under a column entitled "Ukrain-

Ivan Franko, Writer, Critic, Scholar and Teacher

The name of Ivan Franko rings a familiar note to all American Ukrainians, but exactly how much do we know, actually, of the life, the persecution and the steadfast determination of Ivan Franko to serve his people?

For example, if we once knew we probably have forgotten that Franko was born August 15, 1856, the son of a poor farmer-blacksmith in East Galicia. If we happened to forget those facts which are not too important in themselves, we should refresh our memories on his life for next to Taras Shevchenko he stands out for the change he brought about in the thinking of his countrymen through his leadership and literary works.

Though born of poor parents, Ivan Franko was not denied the advantage of a good education. At an early age he learned to read and write Ukrainian, Polish and German. Upon completing elementary school and gymnasium, he entered the University of Lviv in 1875. Although shy and retiring, and dressed in ragged clothing, he soon proved that he possessed a keen mind. It has been said that his memory was so good that he could repeat word for word a lecture he had just heard, even though it was an hour long.

It was at the University that he first became involved in the political questions of the time. He chose to stand with the younger generation who wished to re-establish a free and independent Ukraine. On the other side were the Muscovites comprised of older generation Ukrainians who found it easier to rely on Russian influence.

Ivan Franko began a correspondence with Mikhaylo Drahomaniv, leading Ukrainian scholar of the day. This correspondence, which continued until Drahomaniv's death, brought about Franko's first taste of imprisonment. In 1877 he was sentenced to prison for his "political conspiracies" with Drahoma-

ian Recipes." And so on down the line. But since I cannot travel from city to city, as I'd like to do believe me, you will have to make your talents known to me.

I've taken up a lot of space with my gripe. Now won't you take up space in the mailman's bag with a letter from YOU to me filled with news, ideas and criticisms? Honestly, I'd rather have you heated with me and the paper (in writing, naturally) than INDIFFERENT.

Wonder what response I'll receive? Course, I might find out if you are there.

Information: IVAN FRANKO, Poems from the translation of Percival Cundy, edited by Clarence Manning, Philosophical Library, New York, 1948; A VOICE FROM UKRAINE, Percival Cundy; UKRAINIAN LITERATURE, Clarence A. Manning.

FORGET NOT

Forget not, ne'er forget
The days of youth, of spring;
All the path they brighten,—
The dark, dark path of life.

Golden dreams, quiet joys,
Heartfelt words, loving thoughts
And every impulse chaste,—
Ne'er be ashamed of such.

Soon they pass, then comes toil
In dreary loneliness,
And corded veins appear
On hands and on the soul:

But only he who loves,
Whose blood is quick to throb
In whom hope heals all wounds,
Whom battle doth allure,
Who weeps for others' woe,
Rejoices in their good,
He only, is a man.

All through life, perhaps,
It may not be thy lot
A man like this to be.
Yet be thou such, e'en though
But for a single hour.

And then, when ill days come,
With grief and sadness fraught,
When hope doth fade away,
When passion glows no more,
When from the broad highways
Of love and keen contest,
Thy way through bypaths leads,
Deserted, narrow, steep,
When cares wither the heart,
And thorns pierce wearied feet,
Then shalt thou life's springtime
With gratitude recall:
And those bright dreams shall
shed

A light o'er thy dark path.
Forget not, ne'er forget
The days of youth, of spring.

Ivan Franko.

Ukrainian Bandura Chorus

Thanks to the 1948 Displaced Persons Act of Congress, the famous Ukrainian Bandura Chorus has found a welcome haven in America. After an involuntary political and cultural servitude of some seventeen years under the Soviets and four years under the Nazis, they are at last free.

The Ukrainian Bandura Chorus of thirty male singers and bandura players was organized in Kiev, capital of Ukraine, in 1923, when that nation still enjoyed a degree of cultural freedom. As a popular national ensemble of high professional quality, the Chorus enjoyed a continuous but hazardous artistic career as a State Chorus of

(Continued on page 8)

UKRAINIAN BANDURA CHORUS

(Continued from Page 7)

the Soviet Ukraine until disbanded by the Russian Soviet government at the outbreak of the war.

During the Soviet period of its career, the Chorus was so completely controlled by the Red government that many of its members and some of its directors who dared to indulge in individual creative work or to express in their concert performances their native Ukrainian culture or to give scope to the national quality of the beautiful Ukrainian folksongs, were either liquidated by the Soviet secret police or were sent to slave labor camps in Siberia.

The German invasion of Ukraine found the Chorus members scattered. However, those members who had survived were rounded up and sent to forced labor camp near Hamburg, Germany. Soon thereafter, a German concert syndicate impressed them for service in concert tours in labor camps.

When Western Germany was occupied by the allied troops in 1945, freedom at long last smiled upon the surviving members of the Chorus. The United Nations Relief and Rehabilitation Administration took them under its wing, but the ever present fear of forced repatriation under the Yalta Agreement continued to haunt some of the members and their families.

J. W. Watson, director of one of the UNRRA teams traced the Bandurists and collected them in twos and threes from both the British and U. S. Zones of Germany, and in a short time the complete band was organized. They performed all over Germany; their playing and singing brought pleasure to thousands of Allied troops and displaced persons.

In the spring of 1949, the Chorus gave its farewell concerts for the DP's in German camps. In May, the first of the Bandurists arrived in the U. S. with their families. Dynamic Detroit beckoned them and there they settled. Like the millions of their immigrant predecessors, who were not afraid of toil or adventure, these new Americans, these professional artists, went to work in factories, lumber yards and as dishwashers in restaurants.

In Detroit, they organized again, not quite thirty of them. With their beautiful dynamic male voices and their Ukrainian national instrument "bandura" in every singer's hand by which they accompany their singing, the Bandurists, like their romantic and heroic forebearers of Ukraine for centuries before, are ready for a concert tour. Watch for notice of when they will appear in your city.

Wallace Konecki,
Manager.

Editor's address:

Miss Helen Mural
2330 Denison Avenue
Cleveland 9, Ohio

Reflections on Syracuse

Believing in doing as I'm told, I arrived early and stayed late in Syracuse for the UYLNA Convention over Labor Day. Never realized that Syracuse was so far, far away. Took the Cleveland gang nigh on to ten hours to drive to the Convention city. Course we stopped along the way. Bill Andrews had trouble with his throat going dry all the time. Got to the city in the wee hours of the morning. Must have been sleepy cause I thought I was in Rochester when we pulled up in front of the hotel. Couldn't figure out how come Rochester has a Hotel Syracuse. That's an example of the kind of tricks Andy Boyko likes to pull. Experience is a good teacher, so I got a good night's rest before the mob started coming in Friday. My but you have to have a do or die constitution to get through a Ukrainian week-end. With all that singing, dancing, talking and thinking. Did plenty of shopping too, that first day. The boys all sported neffie looking ties the rest of the week-end, even if I have to say so myself. Too bad I couldn't work out that commission angle. Being on the unofficial greeting committee in the lobby of the hotel was fun. Gives yah first chance to see who's coming and who couldn't make it. Feel sorry for the married Ukes who have to stay home to take care of the kids. Something different was held Friday night. It was called "Cabaret Night." Lots of Uke talent performed while we ate those delicious holubtsi and vareniki. Trouble was that we all were so glad to see each other we kind of forgot that people were performing. After visiting all night with the hundreds of girls and boys who came in droves (didn't know we have that many Ukes), I washed my face and went to the sessions (business). I really was impressed. Indians of the night before became civilized suddenly. Speeches were all short. Guess I have to agree with Steve Shumeyko who said it was one of the best Convention sessions he's ever seen. Course, we kids with all of our constructive thinking had a lot to do with it. Even "Little Indian" Chumick would have been proud of our transformation. Was very proud of our up and coming Luba Holowaty of Philadelphia when you got up and said a few words. Got a little worried, though, when Walter Shipka, National Commander of the Ukrainian American Veterans, announced during his address that he could go on for hours talking on the Vet organization. Was relieved when I noticed Wallace Konecki, co-chairman of the sessions shake his head in vigorous protest. Glad I finally met Lily Baran from East. She's planning on being married in a couple of weeks. Another interesting person I met was Myahki Znak. He's the cutest de-odorized skunk from Detroit. Really. A good Uke, too, I was told. The Zepkos came in full force as per usual.

I'm glad they brought along the salami. Get mighty hungry around five o'clock in the morning. Saturday night rolled around too fast. The "Welcome Dance" at the hotel sure was a success. Would have been a bit nicer if we could have had some room to dance. Oh, well, as the saying goes, "Why dance?" The Ukrainian Professional Luncheon Sunday was okay, too. Peter Gulick (he is the attorney from Youngstown with the big cigar who stole our Sophie Kudara away from us) made a nice waiter. There were a few complications at the table, but why worry about that. Had to hurry from lunch to make the concert. It started on time. almost. Orchids to Stephanie Andrusewicz Homenik who managed the concert. Couple of thousand people who saw it all agree. That Cornelia Gayowska sure is a character. One moment she does things to your heart with her superb renditions on the piano and the next minute she's sticking out her tongue. Anyway, she deserves a lot of credit for her arrangement of all those beautiful Ukrainian melodies. Could hardly eat a thing at the Banquet. Was too tired. The food was good, though, even though Walter Danko didn't like the first three courses and couldn't eat the last. The funny looking dessert was supposed to be blue and yellow; Uke colors, natch. You know, I thought Corny was a character (lovable) but this Boris Pishko (he was the toastmaster at the Banquet) sure could give corny competition. Imagine telling his folks that the F's on his report card meant "Fineo." He got me all mixed up too, with that business about the Chicago Subway as a whole or was it hole??? Sunday night I got in a little more dancing at the Ball. Just as many kids crowded in but lots of 'em preferred watching John Kozak kick his heels during his unofficial performances. Heard lots of singing, too. Even Judy Canova who was staying at the hotel heard it. She liked it even though it did keep her

awake. Now if she was a Uke, she wouldn't have been sleeping or trying to, that is. Speaking of Ukes, who was the person who started the rumor that that cute little blonde midget staying at the hotel was Ukrainian??? Helen Budavannich seems to have been the only person who had difficulty in locating Joe Rodio. Before I knew it, it was time for Monday's sessions. That Joe Lesawyer is an okay guy. He really did a good job of keeping us in order, even though I'm still wondering from which list he was getting the offices for the elections. Gene Woloshyn looked kind of downcast to me when he was elected President. Maybe he has a hunch about what's in store for him. I think Dr. Anthony Wachna missed his calling in life. Instead of delivering babies he should be delivering speeches. I liked the way he raised his hand and his voice and shouting "Canada is growing". Meg Husel certainly was the most conscientious delegate. She took notes fast and furiously. Her brother Harry, on the other hand took lessons from Sandy Avramenko. John Smith, a Uke, had trouble when he got so scared his voice froze on him during the sessions. Michael Danielson was half-asleep when he gave his speech. The "unofficial" Farewell Party given by Ted Shumeyko after the official Farewell Party was something. More uninvited guests. Still can't figure out if I was invited or not. Anyhow, I learned a unique way to rinse glasses. Couldn't help feeling sorry for our Ex-President Michael Zaderucky. Besides being robbed in New York City (that wicked place), his car broke down en route to Syracuse. Understand that Dr. Michael Kulick was "scuttled". Really hated to leave Syracuse. Lingered in front of the hotel till the last possible moment. Harry Zerebniak made me forget my blue for a while when he started smoking like a DP. Only consolation about leaving is that bigger and better Conventions come with each year. If my mother can take it, so can I.

Subscribe to OUR LIFE

УВАГА

ДІТРОИТ, МИШ.

УВАГА

Подається до відома громадян міста Детройту і околиці що
Філія СУА в Детройті буде обходити

15-літній Ювілей

СВОГО ІСНУВАННЯ

В НЕДІЛЮ 30 ЖОВТНЯ

в годині 2:30 пополудні

В НАРОДІМ ДОМІ при Мартин і Мишнген вул.

В 6-ій годині вечора в УКР. САЛІ на Грейлінг

БАГАТА ПРОГРАМА

Бесідниця на святі буде пані Олена Кислевська, голова СФУЖО
і бувша сенаторка

ВСТУП \$1.00 ВІД ОСОБИ

Прибуток на місцеву рідну школу. До численної участі запрошує всіх і згори дякує

Комітет.